

REBECCA SERLE

Beş Yıl
Sonra

Çeviren
Ece Çavuşlu

*Son beş yılımı ve ondan önceki beşini aydınlatan
Leila Sales için.
Bunu düşledik çünkü zaten gerçekleşmişti.*

“Gelecek, seni terk etmeyeceğine güvenebileceğin tek şeydir, evlat, dedi adam. *Gelecek seni daima bulur. Kıpırdamadan bekle, o seni bulacaktır.* Toprağın denizle buluşmak zorunda oluşu gibi.”

—MARIANNE WIGGINS, *EVIDENCE OF THE THINGS UNSEEN*

“Köprüden Manhattan’a geçmek.
Turta.”

—NORA EPHRON

Birinci Bölüm

Yirmi beş. Her sabah daha gözlerimi bile açmadan yirmi beşe kadar sayardım. Hafıza, odaklanma ve dikkat konularında beyninize faydalı olan sakinleştirici bir meditasyon tekniği idi bu ama benim asıl yapma nedenim, erkek arkadaşım David'in yatakta yanımdan kalkıp kahve makinesini çalıştırmasının ve çekirdeklerin kokusunun burnuma gelmesinin tam da bu kadar sürmesi idi.

Otuz altı. Dişlerimi fırçalamam, duş almam, yüzüme losyon-serum-krem sürüp makyajımı yapmam ve işe gitmek için üze-rime bir takım geçirmem otuz altı dakika sürüyordu. Saçımı da yıkarsam kırk üç.

On sekiz. Murray Hill'deki apartmanımızdan çıkıp Sutter, Boyt ve Barn Hukuk Firması'nın ofislerinin bulunduğu Doğu Kırk Yedinci Sokak'taki işime yürümek on sekiz dakikaydı.

Yirmi dört. Bana göre, biriyle aynı eve çıkmadan önce yirmi dört aydır beraber olmalıydınız.

Yirmi sekiz. Nişanlanmak için doğru yaştı.

Otuz. Evlenmek için doğru yaştı.

Adım Dannie Kohan. Sayılara göre yaşamaya inanıyorum.

"Mülakat Günün kutlu olsun," dedi David, ben mutfağa girdiğimde. Bugün. 15 Aralık. Üzerimde bornoz vardı ve saçlarını havluya sarılıydı. O hâlâ pijamalarıyla idi. Kahverengi saçları

henüz otuzuna varmamış birine göre epey kırılmıştı ama hoşuma gidiyordu. Bu onu asil gösteriyordu, özellikle de gözlük taktığında, ki çoğunlukla takardı.

“Teşekkür ederim,” dedim. Kollarımı ona dolayıp önce boyundan sonra da dudaklarından öptüm. Ben dişlerimi çoktan fırçalamıştım, David’in de sabahları nefesi kokmazdı. Asla. Görüşmeye başladığımız ilk zamanlarda, diş macunuyla hızlı bir müdahale yapabilmek adına erkenden uyanıp yataktan sıvıştığını düşünüyordum ama beraber yaşamaya başladığımızda bunun normal hâli olduğunu fark etmiştim. Öyle uyanıyordu. Aynı şey benim için söylenemezdi.

“Kahve hazır.”

Gözlerini kısıp bana baktı ve yüzündeki ifadeyi görünce içim cız etti. Odaklanmaya çalışması ama lenslerini takmadığı için yüzünün öyle buruşması.

Fincanları alıp kahve doldurdu. Ben de buzdolabına gittim ve o bana fincanı uzatınca bir parça süt tozu ekledim. Fındıklı Coffee Mate. David bunun kahveye karşı günah işlemek gibi olduğunu düşünüyordu ama beni şımartmak için yine de alıyordu. Öyle bir adamdı işte. Yargılayıcı ve cömert.

Kahve fincanını alıp Üçüncü Cadde’ye tepeden bakan mutfak masamıza kuruldu. Murray Hill, New York’un en gözalıcı mahallesi sayılmazdı ve namı gittikçe kötüleşiyordu (üç çevre eyaletteki Yahudi derneklerinden çıkma her velet mezun olduktan sonra buraya taşınıyordu. Ortalama sokak modası Penn kapüşonlularıydı) ama şehrin başka hiçbir kısmında iki odalı, mutfağı tam teşekküllü ve kapı görevlisi olan bir evi karşılayamazdık. Hem aramızda kalsın, yirmi-sekiz-yaşındaki bir çiftte göre fena da kazanmıyorduk hani.

David, finans sektöründe çalışıyordu; bir gayrimenkul holdingi olan Tishman Speyer’da yatırım bankeriydi. Ben de şirketler hukuku alanında uzmanlaşmış bir avukattım ve bugün, şehrin en iyi firmasında bir görüşmem vardı. Wachtell. Kâbe. Dağın zirvesi. Mitolojik genel merkezleri kara-gri bir kalede, Batı Elli

İkinci Sokak'ta yatıyordu. Ülkenin en iyi avukatlarının tamamı orada çalışıyordu. Müşteri listesi dipsiz bir kuyu gibiydi, herkesi onlar temsil ediyordu: Boeing, ING, AT&T. Tüm büyük şirket birleşmeleri, küresel pazardaki tüm değişiklikleri belirleyen anlaşmalar, hepsi onların çatısı altında meydana geliyordu.

Babam on yaşındayken beni Serendipity'de yemeğe, ardından da matine gösterisi için şehre getirirdi ve o zamandan beri Wachtell'de çalışmak istiyordum. Times Meydanı'ndaki koca koca binaların yanından geçerdik ve Batı Elli İkinci Sokak'tan geçelim de 1965'ten beri Wachtell'in ofislerinin bulunduğu CBS binasını görebileyim diye tuttururdum.

"Bugün görüşmenin canına okuyacaksın, bebeğim," dedi David. Kollarını başının üstüne kaldırıp gerinirken karnı göründü. David uzun ve zayıftı. Tüm tişörtleri çok küçüktü ve gerinmesi canıma minnetti. "Hazır mısınız?"

"Elbette."

Bu mülakatı ilk duyduğumda şaka sanmışım. Wachtell'den bir yetenek avcısı beni arıyordu, tabii canım. En yakın arkadaşım Bella –meşhur sürpriz sevici delifişek sarışın– bunun için birini tutmuş olmalıydı. Fakat hayır, gayet gerçektir. Wachtell, Lipton, Rosen ve Katz benimle görüşmek istiyordu. Bugün, 15 Aralık'ta. Ajandama bugünü tükenmez kalemle işaretlemişim. Onu hiçbir şey oradan silemezdi.

"Bu akşam kutlamak için yemeğe gideceğimizi unutma," dedi David.

"İşi alıp almadığımı bugün öğrenmeyeceğim," dedim. "Mülakat işi öyle yürümüyor."

"Cidden mi? Anlatsana nasılmış." Benimle flört ediyordu. David harika flört ederdi. Çoğu zaman ağzı var dili yok biri olduğundan hiç aklınıza gelmezdi ama aslında harika, esprili bir zihni vardı. Bu, onun en sevdiğim yanlarından biriydi. Onu çekici bulmamı sağlayan da buydu.

Kaşlarını kaldırınca hemen vites küçülttü. "Tabii ki alacaksın. Bu, planında var."

“Güvenini takdir ediyorum.”

Bu gecenin anlamını bildiğimden onu zorlamadım. David’in sırlarla hiç arası yoktu ve daha da kötü bir yalancıydı. Bu gece, yirmi sekizinci yaşımın bu ikinci ayında, David Andrew Rosen bana evlenme teklif edecekti.

“İki kaşık kuru üzümlü gevrek ve yarım muz?” diye sordu, bana bir kâse uzatırken.

“Büyük günlerde bagel yenir,” dedim. “Alabalık. Bunu biliyorsun.”

Büyük bir olaydan önce, daima Üçüncü Cadde’deki Sarge’a uğurdum. Alabalık salataları merkezdeki Katz’la yarışır ve sıra bile olsa en fazla dört buçuk dakikada alır çıkardın. Verimlilikleri hoşuma gidiyordu.

“Yanına sakız aldığına emin ol,” dedi yanıma sıkışırken. Göz kırpıp kahvemden bir yudum aldım. Sıcak sıvı boğazımdan akarken tatlı ve ılık bir his bıraktı.

“Sen geç kaldın,” dedim ona. Yeni fark etmiştim, saatler önce çıkmış olması gerekiyordu. Mesaisi borsa saatlerine göreydi. Belki de bugün işe hiç gitmeyebileceği aklıma geldi. Belki de yüzüğü alması gerekiyordu.

“Seni yolcu ederim diye düşünmüştüm.” Saatini döndürdü. Apple markaydı. Dört ay önce, ikinci yıldönümümüzde ben almıştım. “Ama kaçsam iyi olur. Bugün spora gideceğim.”

David hiç spor yapmazdı. Bir spor salonuna aylık üyeliği vardı ama iki buçuk yıldır iki defa ya gitmişti ya gitmemişti. Doğuştan zayıftı, bazen de hafta sonları koşardı. Bu boş harcama aramızda bir tartışma konusu olsa da şimdi bunu ortaya atmıyacaktım. Bugünün ilerleyişini hiçbir şeyin bozmasına izin vermezdim, özellikle de bu kadar erkenden.

“Tabii,” dedim. “Ben de gidip hazırlanayım.”

“Ama daha zamanın var.” David beni kendine çekti ve elini bornozumun kuşağına geçirdi. Bıraktım orada biraz kalsın. Bir, iki, üç, dört...

“Geç kaldığını sanıyordum. Hem ben de odağımı kaybedemem.”

Başını salladı ve beni öptü. Anlıyordu. “Bu durumda, akşama iki tur atarız,” dedi.

“Benimle uğraşma.” Kolunu çimdikledim.

Şarjdaki cep telefonum yatak odasındaki komodinin üzerinde çalmaya başlayınca sesi takip ettim. Kameraya dil çıkarmış mavi gözlü, sarı saçlı bir tanrıçanın fotoğrafı ekranı dolduruyordu. Bella. Şaşırmıştım. En yakın arkadaşım sadece tüm gece ayaktaysa öğleden önce uyanık olurdu.

“Günaydın,” dedim. “Nerelerdesin? New York olmadığı kesin.”

Esnedi. Deniz kenarındaki bir verandada, üzerinde ipek bir kimonoyla gerindiğini hayal ettim.

“New York değil, evet. Paris,” dedi.

Eh, bu saatte nasıl konuşabildiği çözülmüştü. “Bu akşam gideceğini sanıyordum?” Telefonumda uçuş bilgileri vardı. UA 57. 18:40’ta Newark’tan kalkacak.

“Erken gittim,” dedi. “Babam bu akşam beraber yemek yiyelim istedi. Sadece anneme bok atmak için belli ki.” Durdu ve hapşırıldığını duydum. “Sen bugün neler yapacaksın?”

Bu gece ne olacağını biliyor muydu? David ona anlatmıştır diye düşünüyordum ama o da sır saklama konusunda çok beceriksizdi – özellikle de benden.

“İş için büyük gün ve akşam da yemeğe gidiyoruz.”

“Doğru. Yemek,” dedi. Kesinlikle biliyordu.

Telefonu hoparlöre alıp saçımı şöyle bir salladım. Kurutmam yedi dakikamı alırdı. Saate baktım. 08:57. Daha zamanım vardı. Görüşme on birdeydi.

“Seni neredeyse üç saat önce arayacaktım.”

“Eh, o erken olurdu işte.”

“Ama sen yine de açardın,” dedi. “Delisin.”

Telefonumu gece de açık tuttuğumu biliyordu.

Bella yedi yaşımdan beri en yakın arkadaşım. Ben, Philadelphia banliyölerinden gelen uslu Yahudi Kız. O ise, ailesinin ona tüm bat mitzvahları durdurabilecek bir on üçüncü yaş günü partisi düzenlediği Fransız-İtalyan Prenses. Bella şımarık, ruh hâli değişken ve birazdan bir parça fazla büyüdü. Bu sadece benim için böyle değildi. Nereye gitse millet ayaklarına kapanırdı. Onu sevmek çok kolaydı ve o da sevgisini bol kepçe dağıtırdı. Fakat oldukça da hassastı. Duygularını örten zar o kadar esneyip incelirdi ki her an yırtılma tehlikesi vardı.

Ailesinin banka hesapları dipsiz ve ulaşılabilirken, zamanları ve ilgileri için aynı şeyler söylenemezdi. Büyürken Bella neredeyse bizim evde yaşıyordu. Her zaman ikimiz olmuştuk.

“Bells, gitmem lazım. O görüşme bugün.”

“Doğru ya! Watchman!”

“Wachtell.”

“Ne giyeceksin?”

“Siyah bir takım herhalde. Ben daima siyah takım giyerim.”
Şimdiden zihnimde gardırobumu tarıyordum, gerçi kıyafetimi daha beni aradıkları gibi seçmiştim.

“Ne kadar da heyecanlı,” dedi ruhsuz ruhsuz. Sanki nahoş bir şey koklamış gibi o fındık burnunu kırıştırdığını hayal edebiliyordum.

“Ne zaman dönüyorsun?” diye sordum.

“Büyük ihtimalle salı,” dedi. “Ama bilmiyorum. Renaldo’yla buluşursak birkaç günlüğüne Riviera’ya kaçabiliriz. Hiç düşünmezsin ama yılın bu zamanı oldukça güzeldir. Çevrede kimsecikler yoktur. Her yer sana kalır.”

Renaldo. Bir süredir adını duymuyordum. Sanırım piyanist Francesco’dan önceki, yapımcı Marcus’tan sonrakiydi. Bella her zaman âşıktı, her zaman. Fakat romantik ilişkileri yoğun ve dramatik olsa da birkaç aydan fazla sürmezdi. Çok nadiren birine erkek arkadaşım derdi, o da eğer derse. Sanırım sonuncusu üniversite zamanındaydı. Hem Jacques ne âlemdeydi?

“İyi eğlenceler,” dedim. “İndiğinde beni ara ve bir sürü fo-

toğraf yolla, özellikle de Renaldo'nunkileri. Arşivim için gerekli, biliyorsun."

"Tamam, anne."

"Seviyorum seni," dedim.

"Ben daha çok."

Saçlarımı kuruttum ve düzleştiriciyle saç diplerimle uçlarıma son dokunuşları yapıp iyice hâle yola soktum ki sonunda kabarmasın. Ailemin bana üniversite mezuniyetimde hediye ettiği inci top küpeleri ve geçen sene David'in Hanukkah için getirdiği favori Movado saatimi taktım. Kuru temizlemeden yeni gelmiş, çoktan seçtiğim takımım gardırop kapağımın arkasında asılıydı. İçime de Bella'nın onuruna kırmızı-beyaz fırfırlı bir bluz giydim. Ufak bir ayrıntı ya da hayat kıvılcımı derdi buna.

Tekrar mutfağa geçip şöyle bir etrafımda döndüm. David'de hiçbir çıkma ya da giyinme belirtisi yoktu. Bugün kesinlikle izin almıştı. "Ne düşünüyoruz bakalım?" diye sordum.

"İşe alındın," dedi. Bir elini kalçama koyup yanağıma hafif bir öpücük kondurdu.

Gülümseyip, "Plan böyle," dedim.

Sarge tam tahmin ettiğim gibi sabah onda boştu –işe gidiş saatlerinde dolu olurdu– yani alabalıklı bagelimi almam iki dakika kırk saniye sürdü. Yürürken yedim. Bazen pencerenin yanındaki masada dikilirdim. Sandalye yoktu ama genelde çantamı sokuşturacak bir yer olurdu.

Şehir, Noel için süslenmişti. Sokak lambaları yanmış, pencereler buzlanmıştı. Hava sıfır dereceye yakın olsa da New York kış standartlarına göre ılık sayılırdı. Hem henüz kar da yağmadığından topuklularla yürümek çocuk oyuncağıydı. Şimdilik her şey yolundaydı.

Wachtell'in genel merkezine 10:45'te vardım. Midem bana düşman olmaya karar verince bagelin kalanını çöpe attım. İşte buydu. Altı yıldır uğruna çalıştığım şey. Eh, aslına bakarsak, on

sekiz yıldır. Her deneme sınavı, her tarih dersi, yeterlilik için çalıştığım onca saat. İkilere kadar uyumadığım sayısız gece. Yapmadığım bir şey yüzünden ortaklardan birinin beni her azarlayışı, bir şey yaptığım için yediğim onca fırça, her bir çabam beni tam da bu an için hazırlamıştı.

Ağzıma bir sakız attım. Derin bir nefes alıp binaya girdim.

Batı Elli İkinci Sokak 51 Numara devasa bir yerdi ama ben hangi kapıdan girmem ve hangi resepsiyona başvurmam gerektiğini (giriş Elli İki üzerindeydi, resepsiyon hemen girişteydi) çok iyi biliyordum. Bu olaylar silsilesini bir balerin edasıyla kafamda o kadar çok canlandırmıştım ki. Önce kapı, ardından bir dönüş, sonra sola zarifçe süzülüş ve art arda hızlı adımlar. *Bir iki üç, bir iki üç...*

Asansörün kapısı otuz üçüncü katta açıldı ve nefesimi tuttum. Çevreme bakıp da sanki *Suits* dizisindeki –ama sadece bugün için, benim için, benim göz zevkim için tutulmuş– figüranlar gibi cam kapılı toplantı odalarına girip çıkan insanları gördüğümde, damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşan enerjiyi hissedebiliyordum. Burası altın dönemindeydi. Buraya haftanın hangi günü, hangi saatte gelmiş olursanız olun bu manzarayla karşılaşacakmışınız gibi bir izlenime kapıldım. Cumartesi gece yarısı, pazar sabahı sekizde. Zamandan bağımsız, kendi takvimine göre yaşayan bir dünyaydı burası.

İstedğim şey buydu. Daima bunu arzulamıştım. Hiçbir şey için durmayan bir yerde olmak. Muhteşemliğin hızı ve ritmiyle çevrenmek.

“Bayan Kohan?” Durduğum yerde beni genç bir kadın karşıladı. Banana Republic marka dar bir elbise giymişti ve ceketi yoktu. Resepsiyonistti. Biliyordum çünkü Wachtell’de çalışan tüm avukatların takım giymesi zorunluydu. “Bu taraftan.”

“Çok teşekkür ederim.”

Beni ortak alandan geçirdi. Köşeleri tespit ettim, ofisler sanki sergileniyordu. Cam, tahta ve krom. Paranın gümbürdemeleri. Uzun, maun bir masanın olduğu bir toplantı odasına yönlendir-

di beni. Üzerinde cam bir sürahide su ve üç bardak duruyordu. Bu ince ve fikir veren bilgi kıvrıntısını hemen kaptım. Bu mülakatta ortaklardan ikisi olacaktı, biri değil. Bu iyiydi tabii ki. Bu işe her yönüyle hâkimdim. İsterlerse ofislerinin kat planını bile çizebilirdim. Bu iş bendeydi.

İki dakika önce beş, sonra on oldu. Resepsiyonist çoktandır kayıptı. Kendime bir bardak su doldurmayı düşünüyordum ki kapı açıldı ve içeri Miles Aldridge girdi. Harvard'ı birincilikle bitirmiş. *Yale Law Journal*. Ayrıca Wachtell'in kıdemli ortağı. Adam efsaneydi ve şu anda benimle aynı odadaydı. Derin bir nefes aldım.

"Bayan Kohan," dedi. "Bugünün size de uymasına memnun oldum."

"Elbette, Bay Aldridge," dedim. "Sizinle tanışmak bir şeref."

Kaşlarını kaldırdı. Adını tek bakışta söyleyebilmemden etkilmişti. Üç puan.

"Buyurun." Oturmamı işaret edince sandalyeme yerleştim. İkimize de su doldurdu. Diğer bardak orada öylece, el değmeden duruyordu. "Evet," dedi. "Başlayalım. Bana biraz kendinizden bahsedin."

Son günlerde defalarca üzerinden geçtiğim, iyice şekillendirdiğim cevabımı detaylı bir biçimde anlatmaya başladım. Philadelphia'dandım. Babamın bir aydınlatma şirketi vardı ve ben daha on yaşında bile değilken ona ofiste sözleşmeler konusunda yardım ederdim. Onları gönlümce sınıflandırıp dosyalayabilmek için yazılanlardan bir anlam çıkarabilmem gerekiyordu ve organizasyona, kullanılan dilin –kelimelerdeki saf gerçeğin– nasıl da karşı çıkılmaz oluşuna âşık olmuştum. Şiir gibiydi ama bir sonucu, kesin bir anlamı ve eyleme geçirilebilir bir gücü olan bir şiirdi sanki. Yapmak istediğimin bu olduğunu anlamıştım. Columbia Hukuk Fakültesi'ne gitmiş ve ikincilikle mezun olmuştum. New York Güney Bölgesi'nde yazmanlık yapmıştım, tabii bu asıl isteğimin şirketler hukukuyla ilgilenmek olduğu gerçeğini kabullenmemden önceydi. Büyük oynanan, dinamik,

akılalmaz derecede rekabetçi ve evet, bana büyük paralar kazanma şansı tanıyacak bir alanda çalışmak istiyorum.

Neden?

Çünkü bunun için doğmuş, bunun için çalışmışım ve bugün beni buraya, hep olacağımı bildiğim yere getiren de buydu. Altın kapılar. Ana merkez.

Özgeçmişimin üzerinden madde madde geçtik. Aldridge şaşırtıcı derecede titiz davranıyordu ki bu benim işime geliyor, bana başarılarımı anlatabileceğim daha çok zaman tanıyordu. Yönelmişim tarzda bir çalışma kültürüne uygun olduğumu neden düşündüğümü sordu. Asansörden dışarı adımımı atıp da bitmek bilmeyen hareketi ve tüm o çılgın koşuşturmayı gördüğümde kendimi evimde gibi hissettiğimi anlattım. Abartmadığımı anladığında güldü.

“Saldırgandır,” dedi. “Ve dediğin gibi, bitmek bilmez. Sürekli uzar.”

Ellerimi masanın üzerinde kavuşturdum. “Sizi temin ederim ki,” dedim ona, “bu kesinlikle sorun değil.”

Sonra da bana o meşhur soruyu sordu. Mutlaka sorulacağını bildiğiniz için kendinizi hazırladığınız o soruyu.

Beş yıl sonra kendinizi nerede görüyorsunuz?

Derin bir nefes aldım ve ona en sağlam cevabımı verdim. Sadece çalıştığım cevap olduğu için –ki çalışmışım– değil. Çünkü doğrudu. Biliyordum. Hep biliştim.

Burada, Wachtell’de, uzman olacaktım. Birleşme ve Devralma dosyalarında en çok talep edilen kişi olacaktım. İnanılmaz derecede titiz ve verimliydim; İsviçre çakısı da diyebilirdik. Küçük ortaklığın eşliğinde olacaktım.

Ya iş dışında?

David’le evli olacaktım. Gramercy Park yakınlarında oturacaktık. Sevdiğimiz bir mutfağımız ve iki bilgisayar sığdırabileceğimiz bir masa alanımız olacaktı. Her yaz Hamptons’a gidecektik; bazı hafta sonları da Berkshires’a. Ofiste olmam gerekmediğinde tabii.

Aldridge tatmin olmuştu. On ikiden vurduğumu görebiliyordum. El sıkıştık ve resepsiyonist gelip beni ofislerden geçirerek ölümlülerin arasına döneceğim asansöre yönlendirdi. Üçüncü bardak sadece beni şaşırtmak içindi. İyi denemedi.

Mülakatın ardından şehir merkezine, SoHo'daki en sevdiğim mağazalardan biri olan Reformation'a gittim. İşten tüm gün izin almıştım ve henüz öğle vaktiydi. Görüşme bittiğine göre artık dikkatimi bu akşama ve yaklaşan olaya verebilirdim.

David bana Rainbow Room'a rezervasyon yaptırdığını söylediğinde bunun ne anlama geldiğini ânında anlamıştım. Nişanlanmak üzerine konuşmuştuk. Bu yıl olacağını biliyordum ama geçtiğimiz yaz olur diye düşünmüştüm. Tatil dönemleri çılgın geçmişti, kış da David'in işinin en yoğun zamanıydı. Fakat ışıklar içindeki şehir manzarasını ne çok sevdiğimi bilirdi, yani bu gece o geceydi.

"Reformation'a hoş geldiniz," dedi satış görevlisi. Üzerinde siyah, bol paça pantolon ve beyaz, dar bir boğazlı kazak vardı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu gece nişanlanacağım," dedim, "ve buna uygun bir kıyafete ihtiyacım var."

Yarım saniye kadar kafası karışmış bir şekilde bana baktı ve ardından yüzü aydınlandı. "Ne kadar heyecanlı!" dedi. "Biraz bakınalım. Nasıl bir şey düşünüyorsunuz?"

Kabinlere doğru hızla ilerledim. Etekler, derin sırt dekoltesi elbiseler, kırmızı krep pantolon ve bol bluzu. Önce kırmızı takımı giydim ve mükemmeldi. Dramatik ama yine de klas duruyordu. Ciddi ama tarzı olan.

Aynada kendime baktım. Elimi öne uzattım.

Bugün, diye düşündüm. *Bu gece*.

İkinci Bölüm

Rainbow Room, 30 Rockefeller Plaza'nın altmış beşinci katındaydı. Manhattan'daki en iyi manzaraya sahip olmasıyla ünlüydü ve muhteşem pencereleriyle teraslarından Empire State ve Chrysler binalarının şehir silüetinde süzöldüklerini görebilirdiniz. David, iyi bir manzaraya bayıldığımı biliyordu. İlk buluşmalarımızdan birinde beni Metropolitan Sanat Müzesi'nin tepesindeki bir etkinliğe götürmüştü. Çatıda Richard Serra eserlerini sergiliyorlardı ve güneş ışığı bronz heykelleri alev almış gibi gösteriyordu. Üzerinden iki buçuk yıl geçmiş olsa da ne kadar sevdiğimi unutmamıştı.

Rainbow Room'da çoğunlukla özel etkinlikler olurdu ama yemek salonlarını hafta boyunca seçkin müşterilerine açarlardı. Rainbow Room'un kendisi, işletmesi ve binanın tamamı David'in çalıştığı firma olan Tishman Speyer'a ait olduğundan, çalışanlara rezervasyon hakkı tanınıyordu. Genellikle denk getirmek imkânsızdı ama evlilik teklifi için...

David beni Bar AltmışBeş'te –restoranın bitişiğindeki kokteyl salonunda– karşıladı. Terasların üstü kapatıldığından, dışarıyı dondurucu derecelerde olsa da insanlar nefis manzaranın tadını çıkarabiliyordu.

David'in "işten gelme" numarası sebebiyle burada buluşmaya karar vermiştik. Üstümü değiştirmek için eve gittiğimde

orada değildi. Ben de son dakikaya kalan işleri hallettiğini ya da kendini toplamak adına yürüyüşe çıktığını varsaymışım.

David'in üzerinde lacivert bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve pembe-mavi bir kravat vardı. Rainbow Room'da ceket giymek tabii ki zorunluymuştu.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," dedim.

Paltomu çıkarıp ona uzattım ve itfaiye arabası kırmızısı takımımı gözler önüne serdim. Benim için oldukça iddialı bir renkti. Işık çaldı.

"Ve sen de muhteşem görünüyorsun," deyip paltomu geçmekte olan görevliye uzattı. "Bir şeyler içmeye ne dersin?"

Kravatıyla oynayıp duruyordu, doğal olarak gergin olduğunun farkındaydım. Bu hâli çok sevimliydi. Ayrıca saç diplerinde de ter izleri vardı. Buraya kesinlikle yürüyerek gelmişti.

"Olur," dedim.

Bara geçtik. İki kadeh şampanya söyledik. Kadehleri tokuşturduk. David kocaman açtığı gözleriyle bana bakıyordu. "Geleceğe," dedim.

David kadehin yarısını tek seferde içti. "Sormadığıma inanamıyorum!" dedi. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Nasıl geçti?"

"Başardım." Kadehimi zafer kazanmışçasına indirdim. "Tereyağından kıl çeker gibiydi. Daha iyi geçemezdi. Benimle Aldridge görüştü."

"Hadi be. Zaman olarak ne söylediler?"

"Saliya kadar beni haberdar edeceklerini söyledi. İş alırsam, tatil döneminin hemen ardından başlayacağım."

David bir yudum daha aldı. Elini belime koyup sıktı. "Seninle gurur duyuyorum. Bir adım daha yaklaştık."

Aldridge'e açıkladığım beş yıllık plan sadece benim değil, *bizimdi*. İlişkimizin altıncı ayında, aramızdaki şeyin ciddi olduğunu fark ettiğimizde karar vermiştik. David yatırım bankacılığından serbest fon alanına geçiş yapacaktı – daha büyük paralar kazanma şansı, daha az şirket bürokrasisi. Nerede yaşamak istediğimize dair tartışmamıza bile gerek kalmamıştı, ikimiz de

hep Gramercy'yi düşünmüştük. Kalanı akışkan bir pazarlıktı ve hiç açmaza düşmemiştik.

“Aynen öyle.”

“Bay Rosen, masanız hazır.”

Arkamızdaki beyaz fraklı adam bizi bardan çıkardı, koridordan geçirdi ve balo salonuna dek eşlik etti.

Rainbow Room'u sadece filmlerde görmüştüm ama gerçekten müthişti, evlilik teklifi için mükemmeldi. Yuvarlak masalar, üzerinden baş döndürücü bir avizenin sarktığı daire şeklindeki dans pistinin çevresine dizilmişti. Pistin döndüğü söyleniyordu – salonun merkezinde dönen bir daire. Şatafatlı çiçek aranjmanları, yemek salonuna düğün havası katıyordu. Eski dünyaya ait bir bayram havası vardı. Kürklü kadınlar. Eldivenler. Elmaslar. Kaliteli deri kokusu.

“Çok güzel,” diye fısıldadım.

David bana yandan sıkıca sarılıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Kutlama yapıyoruz,” dedi.

Bir garson sandalyemi tuttu, ben de oturdum. Beyaz bir mendil gösterişle açılıp dizlerimin üzerinde kondu.

Frank Sinatra'nın yavaş ve sakin tarzı yemek salonunda süzülüyordu. Şarkıcı, bir köşede alçak sesle mırıldanıyordu.

“Bu çok fazla,” dedim. Aslında mükemmel olduğunu kastediyordum. Olması gerektiği gibi olduğunu. Bunu biliyordu. O yüzden doğru kişiydi.

Romantik biriyimdir diyemem ama romantizme inanırım. Yani bir randevu için mesaj atmak yerine aramaya, seviştikten sonra gönderilen çiçeklere ve evlilik teklifi sırasında Frank Sinatra'ya inanırım. Tabii bir de aralık ayında New York'a.

Bu sefer bir şişe şampanya ısmarladık. Bu gecenin kaç patlayacağını düşündüğümde bir an için kalbim tekledi.

“Düşünme bunu,” dedi David ifademi okuyarak. Bu özelliğini seviyordum. Ne düşündüğümü daima bilirdi çünkü görüşlerimiz ortaktı.

Şampanyamız geldi. Serin, tatlı ve ferahlatıcıydı. İkinci kadehlerimiz kolaylıkla aktı.

“Dans edelim mi?” diye sordu David.

Piste iki çiftin “All the Way” eşliğinde salındıklarını gördüm.
İyi ya da kurak yıllar boyunca ve aradaki tüm yıllar uğruna...

Birden, David’in mikrofonu kapabileceğini düşündüm. Bunu kamuya açabilirdi. Yapısı gereği gösterişçi biri değildi ama kendine güvenir ve topluluk önünde olmaktan korkmazdı. Bu ihtimal karşısında cesaretim kırıldı. Yüzüğün çikolatalı suflemim içinde gelmesi ve tüm dünya görsün diye önümde diz çökmesi ihtimali.

“Sen dans etmek mi istiyorsun?” diye sordum.

David dans etmekten nefret ederdi. Düşünlerde onu piste zorla sürüklemem gerekirdi. Ritim duygusu olmadığını düşünüyordu ve haklıydı da ama zaten çok az erkeğin ritim duygusu vardı ve bu hiç de önemli değildi. Romantik danslarda yapabileceğiniz tek yanlış hareket yerinizde oturmaktı.

“Neden olmasın?” dedi. “Hazır buradayız.”

Bana elini uzattı, ben de tuttum. Yuvarlak piste ulaştığımızda şarkı değişti. “It Had to Be You.”

David beni kollarına aldı. Diğer iki –daha yaşlı– çift onaylayarak gülümsediler.

“Biliyorsun,” dedi David, “seni seviyorum.”

“Biliyorum,” dedim. “Yani, sevsen iyi edersin.”

Bu muydu? Şimdi mi yapacaktı?

Fakat beni dönen pist boyunca yavaş yavaş döndürdü sadece. Şarkı bitti. Birkaç kişi alkışladı. Yerlerimize döndük. Birden hayal kırıklığına uğramış hissettim. Yanılıyor olabilir miydim?

Siparişlerimizi verdik. Basit bir salata. Istakoz. Şarap. Yüzük ne istakozun kıskançlarında ne de bir kadeh Bordeaux’nun içinde geldi.

İkimiz de tabaklarımızdaki yemeği gümüş çatallarımızla oradan oraya ittirip durduk ve pek bir şey yemedik. Normalde oldukça konuşkan olan David odaklanmakta zorlanıyor gibiy-

di. Birkaç defa su bardağını devirip tekrar düzeltmişti. *Yap artık,* demek istiyordum. *Evet diyeceğim.* Belki de çeri domateslerle yazmalıydım.

Sonunda tatlılarımız geldi. Çikolatalı sufle, krem brüle, pavlova. Her şeyden birer tane söylemişti ama hiçbirinin pudra şekerle süslü üstüne iliştirilmiş bir yüzük görünmüyordu. Başımı kaldırdığımda David yerinde yoktu. Çünkü tam da sandalyemin yanında, elinde bir kutuyla diz çökmüştü.

“David.”

Başını iki yana salladı. “Bu seferlik konuşma, olur mu? Bırak da bunu yapayım.”

Çevremizdeki insanlar mırıldanıp suspus olmuşlardı. Çevre masalardan birkaçından bize doğrultulmuş telefonlar görünüyordu. Müzik bile kısılmıştı.

“David, insanlar bizi izliyor.” Fakat gülümsüyordum. Sonunda.

“Dannie, seni seviyorum. İkimizin de öyle duygusal insanlar olmadığımızın ve sana böyle şeyleri çok sık söylemediğimin farkındayım ama bilmeni isterim ki ilişkimiz benim için sadece bir planın parçası değil. Olağanüstü bir kadın olduğunu düşünüyorum ve seninle bir hayat kurmak istiyorum. Aynı olduğumuz için değil, birbirimize uyduğumuz ve zaman geçtikçe, sensiz bir hayat geçirmeyi hayal bile edememeye başladığım için.”

“Evet,” dedim.

Gülümsedi. “Sormama izin versen iyi olur sanırım.”

Yakınlarda biri kahkahasını tutamadı.

“Özür dilerim,” dedim. “Sor lütfen.”

“Danielle Ashley Kohan, benimle evlenir misin?”

Kutuyu açtı. İçinde sade bir platin halka üzerinde, iki yanında üçgen taşlarla yastık kesim bir pırlanta duruyordu. Modern, sade ve zarif. Tam bana göre.

“Şimdi cevap verebilirsin,” dedi.

“Evet,” dedim. “Kesinlikle. Evet.”

Ayağa kalkıp beni öptü ve yemek salonu alkışlarla inledi. Fo-

toğraf çekme seslerini ve müdavimlerden yükselen iyi dileklerle karışık nidaları duyabiliyordum.

David yüzüğü kutudan çıkardı ve parmağıma geçirdi. Bir saniyeligiğine eklemime takılsa da –şampanya yüzünden ellerim şişmişti– yerine oturduğunda, sanki ezelden beri oradaymış gibi görünüyordu.

Bir garson elinde bir şişeyle yoktan var oldu. “Şefimiz tebrik ediyor,” dedi. “Kutlarım!”

David yerine geçti ve masanın üzerinden elimi tuttu. Ben elimi mum ışığında ileri geri oynatıp hayranlıkla yüzüğü inceliyordum.

“David,” dedim. “Bu muhteşem.”

Gülümsemi. “Sana yakıştı.”

“Sen mi seçtin?”

“Bella yardım etti,” dedi. “Sürprizi mahvedeceğinden korktum. Onu bilirsin, söz konusu sen olduğunda ağzında bakla ıs lanmaz.”

Gülümseyip elini sıktım. Bu konuda haklıydı ama bunu ona söylemesem de olurdu. İlişki dediğin böyledir: Her şeyi söylemesen de olur. “Hiçbir fikrim yoktu,” dedim.

“Böyle uluorta olduğu için özür dilerim,” dedi çevremizi göstererek. “Dayanamadım. Burası resmen yap diye yalvarıyordu.”

“David,” dedim ona bakarak. Müstakbel kocama. “Seninle evlenmek uğruna on tane daha uluorta evlilik teklifine katlanmaya razı olduğumu bilmeni isterim.”

“Olmadığımı biliyoruz,” dedi. “Fakat beni buna ikna edebilirsin ve bu da senin sevdiğim yanlarından biri.”

İki saat sonra evdeydik. Acıkmış hâlde ve şampanyayla şarap yüzünden başımız dönerek bilgisayar başına çöküp Tayland yemeği söyledik. Böyleydik işte. Akşam yemeğine yedi yüz dolar harcamıştık ama eve gelip sekiz dolarlık kızarmış pilav yiyecektik. Bunun değişmesini hiç istemiyordum.

Her zamanki gibi eşofmanlarımı çekmek istiyordum ama içimden bir ses yapma dedi – bu gece değil, henüz değil. Eğer daha farklı, bambaşka biri –mesela Bella– olsaydım, seksi geceliklerim olurdu. Bu hafta bir şeyler almış olurdum. Takım iç çamaşırını giyip kapıda salınırdım. *Pad thainin* canı cehenneme. Ama tabii o zaman büyük ihtimalle David’le nişanlı olmazdım.

Çok içebilen insanlar değildik ve şarapla şampanya ikimizi de etkilemişti. Kanepede kendimi uzak köşeye sürükledim ve ayaklarımı David’in kucağına koydum. Ayak kemerimi sıktı ve topukluların canına okuduğu hassas noktaları ovuşturdu. Midedeki vızıltının başıma kadar çıktığını ve gözkapaklarımın perde gibi kapandığını hissedebiliyordum. Esnedim. Bir dakika geçmeden uyuyakalmıştım.

Üçüncü Bölüm

Yavaşça uyandım. Ne zamandır uyuyordum? Yan dönüp komodinin üzerindeki saate baktım: 22:59. Bacaklarımı esnettim. Beni yatağa David mi getirmişti? Çarşaf lar tenimde serin ve canlandırıcı bir his bırakıyordu. Ağır laş an gözlerimi kapatıp kendimi uykunun kollarına bırakmak üzereydim ki birden niş an gecemi zi kaçırdığımı fark edip gözlerimi güçbela açtım. Daha içilecek şampanyamız vardı ve seviş memiz gerekiyordu. Niş an gecende bunları yapman gerekirdi. Esnedim, gözlerimi kır pış tırdım, sonra kalkıp oturdum ve nefesim kesildi. Çünkü yatağımız da de ğildim. Hatta evimizde bile de ğildim. Üzerimde kırmızı, boynu boncuk lar la süslü, resmî bir elbise vardı ve daha önce hiç gör me di ğim bir yer deydim.

Rüya gördüğümü sandım diyebilirdim ama sanmıyordum, öyle de ğildi. Kollarımla bacaklarımı ve panik hâlindeki kalbimin çılgınca çarpışını hissedebiliyordum. Yoksa kaçırılmış mıydım?

Etrafımı inceledim. Daha dikkatli baktığımda, bir çatı daire sinde olduğumu gördüm. İçinde olduğum yatak duvara yaslan mıştı ve tam karşısındaki tavana kadar uzanan pencerelerden görünen manzara... Long Island mıydı? Daha tanıdık bir şeyler görebilmek için dışarı bakınırken Empire State binasını gördüm, uzakta suyun ardından yükseliyordu. Brooklyn'deydim ama tam olarak neresinde? New York silüetini nehrin karşısında gö-

rebiliyordum ve biraz sağda Manhatttan Köprüsü vardı. Bu da demek oluyor ki Dumbo'daydım, öyle olmalıydım. David beni bir otele mi getirmişti? Sokağın karşısında kırmızı tuğlalı, kah-verengi ağıl kapılı binayı görebiliyordum. İçeride bir parti vardı. Fotoğraf makinesi flaşları ve bir yığın çiçek gördüm. Belki de bir düşündü.

Daire devasa değildi ama genişmiş havası veriyordu. İki tane mavi kadife koltuk, cam ve çelikten yapılmış bir fiskos sehpa-sının önüne yerleştirilmişti. Turuncu bir şifoniyer yatağın ayakucuna tünemişti. Renkli bir İran halısı da açık alana kalabalık değilse de sıcak bir hava katmıştı. Açıktan geçen borular, tahta kirişler ve duvarda asılı bir baskı vardı. GENÇTİM PARAYA İHTİYACIM VARDI yazan bir göz tarama tablosuydu.

Ne cehennemdeydim?

Adamı görmeden önce sesini duydum. "Uyanık mısın?" diye seslendi.

Donakaldım. Saklansa mıydım? Buradan sıvışsa mıydım? Büyük, çelik kapıyı görebiliyordum ama dairenin diğer ucunda, sesin geldiği taraftaydı. Eğer fırlarsam belki de açmayı başara-bilir...

Adam köşeyi dönüp büyük ihtimalle mutfaktan bu tarafa geldi. Üzerinde siyah bir takım elbise pantolonu ve üst düğmesi açık, mavi-siyah çizgili bir gömlek vardı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çılgılık atmak istiyordum, yapabilirdim de.

İyi giyimli yabancı bana doğru yaklaşıırken ben de yatağın diğer tarafına, pencereye yakın olan kısmına sıçradım.

"Hey," dedi. "Sen iyi misin?"

"Hayır!" dedim. "Hayır, değilim."

İç çekti. Tepkime şaşırmış gibi görünmüyordu. "Uyuyakaldım." Elinin tersiyle alnını ovuşturdu. Sol gözünün üzerinde çarpık bir yarası olduğunu fark ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimi o kadar köşeye çekmişim ki neredeyse pencereye yapışmışım.

“Hadi ama,” dedi.

“Beni tanıyor musun?”

Bir dizini yatağa koyup eğildi. “Dannie,” dedi. “Bunu cidden soruyor musun?”

Adımı biliyordu ve söyleyiş tarzındaki bir şey, durup bir nefes almama sebep oldu. Sanki daha önce söylemiş gibi söylüyordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Nerede olduğumu bilmiyorum.”

“Güzel bir geceydi,” dedi. “Öyle değil mi?”

Elbiseme baktım. Benim kıyafetlerimden biri olduğunu fark ettim ilk kez. Bella’yla gittiğimiz bir alışveriş turunda annemle almıştık. Bella’da da ayısının beyazı vardı.

“Evet,” dedim düşünmeden. Sanki bilirmişim gibi. Sanki oradaymışım gibi. Neler oluyordu?

İşte o anda gözüm televizyona takıldı. Başından beri açıktı ama sesi kısılmıştı. Yatağın karşısındaki duvarda asılıydı ve haberler gösteriliyordu. Ekranında, tarihi ve saati gösteren küçük bir grafik vardı: 15 Aralık 2025. Mavi takım elbiseli bir adam hava durumu hakkında konuşuyor, arkasından bir kar bulutu süzülüyordu. Nefes almaya çabaladım.

“Ne?” diye sordu. “Kapatmamı ister misin?”

Başımı iki yana salladım. Tepkim otomatikti. Sehpaya yürüyüp kumandayı alırken onu izledim. Giderken gömleğini de pantolonunun üzerine çıkardı.

“Doğu Yakası için hava durumu uyarısı, tipi yaklaşıyor. Gece on beş santime ulaşma ve pazara kadar böyle devam etme ihtimali var.”

2025. Bu mümkün olamazdı; tabii ki gerçek değildi. Beş yıl...

Şaka falan olmalıydı. Bella. Biz küçükken sürekli böyle boktan şeyler yapardı. Bir keresinde, on birinci yaş günümde ailemin haberi olmadan arka bahçemize bir midilli sokmayı başarmıştı. Onu asma salıncakla oynarken bulmuştuk.

Fakat Bella bile ulusal kanalda sahte bir tarih göstermeyi başaramazdı. Yoksa yapabilir miydi? Hem bu adam da kimdi? Tanrım, David.

Dairedeki adam arkasını döndü. "Hey," dedi. "Aç mısın?"

Soruyu duyunca midem guruldadı. Akşam yemekte çok az yemiştim ve şimdi her neredeysem, David'le hangi paralel evrendeysem, *pad thai* kesinlikle daha gelmemişti.

"Hayır," dedim.

Başını yana yatırdı. "Kulağa pek de öyle gelmiyor."

"Değilim," diye ısrar ettim. "Ben sadece... Benim aslında..."

"Yemeğe ihtiyacın var," deyip gülümsedi. Pencereilerin ne kadar açılabilmiş olduğunu merak ettim.

Yavaşça yataktan kalktım.

"Önce üstünü değiştirmek ister misin?" diye sordu.

"Ben..." diye başladım ama cümleyi nasıl bitireceğimi kestiremedim çünkü nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Kıyafetleri nereden bulacaktım ki.

Peşinden dolaba doğru gittim. Hemen yatak odasının kemezinin yanındaki bir giyinme odasıydı. Renklerine göre düzenlenmiş çanta, ayakkabı ve kıyafetler sıralanmıştı. Görür görmez anladım. Bu benim dolabımdı. Yani burası beni dairemdi. Burada yaşıyordum.

"Dumbo'ya taşınmışım," dedim sesli bir şekilde.

Adam güldü. Dolabın ortalarındaki bir çekmeceyi açıp bir eşofman altıyla bir tişört çıkardı ve kalbim durdu. Bunlar ona aitti. O da burada yaşıyordu. Biz... beraberdik.

David.

Geriye sendeleyip banyoya koşturdum. Oturma odasının solundaydı. Kapıyı kapayıp kilitledim. Yüzüme soğuk su çarptım. "Düşün, Dannie, düşün."

Banyoda sevdiğim ürünler vardı. Abba vücut kremi ve çay ağacı yağı şampuanı. Yüzüme biraz MyChelle serumu sürüp tahnidik kokusuyla rahatladım.

Kapının arkasında, üzerinde baş harflerim işlenmiş ve ezelden beri benim olan bir bornoz asılıydı. Ayrıca beli büzgülü siyah bir pijama altıyla eski bir Columbia kapüşonlusu da vardı. Elbisemi çıkarıp onları giydim.

Dudaklarıma kuşburnu yağı sürdüm ve kapıyı açtım.

“Makarnamız ya da... makarnamız var!” diye seslendi adam mutfaktan.

Her şeyden önce, bu adamın adını öğrenmem lazımdı.

Cüzdanı.

David’le ben, aramızdaki gelir farkı sebebiyle harcamalarımızı altmışa kırk oranında bölüştürdük. Buna beraber yaşamaya başladığımızda karar vermiştik ve o zamandan beri de böyleydi. Yeni bir bıçak ve sigorta kartının dahil olduğu talihsiz bir olay haricinde hiç cüzdanına bakmamıştım.

“Makarna uyar,” dedim.

Pantolonunun sandalyeden sarkıp yere değdiği yatağın yanına geri döndüm. Mutfağa bakış atıp ceplerini kontrol ettim. Cüzdanını çıkardım. Eski deri, marka belli değil. Hızlıca karıştırdım.

Tencereye su doldururken başını kaldırmadı.

İki tane kartvizit çıkardım. Biri bir kuru temizlemeciye aitti. Diğeri de Stumptown delikli kartıydı.

Sonra ehliyetini buldum. Aaron Gregory, otuz üç yaşında. New York ehliyeti var, 1.82 boyunda ve yeşil gözlü.

Her şeyi aldığım yere geri koydum.

“Kırmızı sos mu istersin, pesto mu?” diye sordu mutfaktan.

“Aaron?” diye denedim.

Gülümsedi. “Evet?”

“Pesto,” dedim.

Mutfağa doğru ilerledim. Yıl 2025’ti, tanımadığım bu adam benim sevgilimdi ve Brooklyn’de yaşıyordum.

“Ben de pesto istiyordum.”

Tezgâha geçip oturdum. Tel çerçeveli arkalıklı, kiraz ağacından tabureler vardı ve onları ne hatırlamış ne de beğenmiştim.

Onu iyice inceledim. Sarışındı, gözleri yeşildi ve onu süperkahraman Chris’lerden biri gibi gösteren bir çenesi vardı. Seksiydi. Dürüst olmam gerekirse, benim için fazla seksiydi. Hem isminden ve görünüşünden de anlaşılacağı üzere Yahudi değildi. Midemin kasıldığını hissettim. Beş yıl sonra bu kişiye mi dönü-

şecaktım? Bir sanatçının çatı katında altın Adonis'le mi olacaktım? Tanrım, annemin bundan haberi var mıydı?

Su kaynadığında makarnayı tencereye boşalttı. Buhar yükselince geri çekilip alnını sildi.

"Hâlâ avukat mıyım?" diye sordum birden.

Aaron bana bakıp güldü. "Tabii ki," dedi. "Şarap?"

Başım la onayladım ve rahatlayarak nefesimi verdim. Demek bazı şeyler raydan çıkmıştı ama her şey değil. Bununla başa çıkabilirdim. David'i bulmam ve burada neler döndüğünü çözmem gerekiyordu sadece, sonra her şeyi hâle yola koyabilirdim. Hâlâ avukattım. Çok şükür.

Makarna piştiğinde onu süzdürüp pesto ve parmesanla birlikte tekrar tencereye aldı ve birden aklıktan başım döndü. Artık sadece yemeği düşünebiliyordum.

Aaron, mutfakta uzman gibi dolaşır dolaplardan birinden iki tane şarap kadehi çıkardı. Benim mutfağında. Bizim mutfağımızda.

Kırmızı şarap doldurduğu kadehi tezgâhın üzerinden bana uzattı. Büyük ve gösterişli bir kadehti. Belki de bir Brunello. Benim normalde alacağım bir şey değildi.

"Yemek hazır."

Aaron bana dumanı üstünde koca bir kâse pesto soslu spaghetti uzattı ve o daha tezgâhtaki yerine geçmeden ağzıma koca bir çatal makarnayı sokuşturmuşum bile. Lokmamın ortasında, tüm bunların bir çeşit devlet deneyi olma ihtimali ve beni şu an zehirliyor olabileceği aklıma geldi ama duramayacak ya da umursayamayacak kadar açtım.

Makarna lezizdi –sıcak ve tuzlu– ve beş dakika daha başımı kaldırmadım. Kaldırıldığımdaysa beni izliyordu.

Peçeteyle ağzımı sildim. "Özür dilerim," dedim. "Sanki yıllardır bir şey yememişim gibi hissediyorum."

Başını sallayıp tabağını ittirdi. "Pekâlâ, şimdi iki seçeneğimiz var. Sarhoş olabiliriz ya da sarhoş olup Scattergories oynayabiliriz."

Kutu oyunlarına bayılırdım ve tabii o da bunu biliyordu. David daha çok iskambil insanıydı. Bana briç ve remi oynamayı öğretmişti. Kutu oyunlarının çocuk işi olduğunu ve eğer bir şeyler oynayacaksak, bunun tıpkı briç ve remi gibi beyin yolaklarımızı güçlendirmesi gerektiğini düşünüyordu.

“Sarhoş olalım,” dedim.

Aaron kolumu şefkatle sıktı. Bıraktığında bile elini hâlâ orada hissedebiliyordum sanki. Burada bir tuhaflık vardı. Tuhaf bir gerilim. Gitgide büyüüp odayı köşe bucak dolduran bir duygu.

Aaron kadehlerimizi doldurdu. Tabaklarımızı tezgâhta öylece bıraktık. Şimdi ne olacaktı? İşte o zaman onun yatağa gitmemizi isteyeceğini anladım. Bu erkek arkadaşım bana dokunmak isteyecekti. Bunu hissedebiliyordum.

Doğruca mavi kadife koltuklardan birine gidip oturdum. Bana göz ucuyla bakıyordu. *Hah.*

Birden aklıma bir şey geldi. Aşağı, elime baktım ve panikledim. Orada, parmağımda bir nişan yüzüğü vardı. Çevresi minik taşlarla çevrili sarı bir tekaştı. Vintage ve uçarıydı. David’in bu gece verdiği yüzük değildi. Asla benim seçeceğim bir şeye benzemiyordu. Fakat işte parmağımdaydı.

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir.

Koltuktan fırladım. Dairede dolandım. Gitmeli miydim? Nereye gidecektim? Eski evime mi? Belki David hâlâ oradaydı. Böyle bir ihtimal var mıydı ki? Büyük ihtimalle Gramercy’de deli-olmayan karısıyla yaşıyordu. Ona bu olanları anlatırsam belki nasıl düzelterek bilir. Bizi bu noktaya –beni bir yabancıyla bu dairede ve onu köprünün öte yakasına– getirecek her ne yaptıysam belki beni affederdi. O problem çözme konusunda bir numaraydı. Bir yolunu bulurdu.

Toparlanıp kapıya yöneldim. Buradan çıkmam lazımdı. Odayı dolduran duygu her neyse ondan kurtulmam. Paltolarımı neredede tutuyordum?

“Hey,” dedi Aaron. “Nereye gidiyorsun?”

Hızlı düşün. “Kafeye,” dedim.

“Kafeye mi?”

Aaron kalkıp yanıma geldi. Sonra ellerini yüzüme koydu. İki yanağımın yanlarına. Elleri serindi ve bir an için sıcaklık değişimi ve hareket beni şaşırtınca geri çekilir gibi oldum ama o beni yerimde tuttu.

“Kal. Lütfen hemen gitme.”

Bana baktı ve gözleri berrak, açıktı. Demek bu adamın üzerimdeki etkisi buydu. Bu his. Bu... hem yeni hem de tanıdık. Baskındı, ağırdı. Çevremizi sarıyordu. Ve kendime rağmen, ben... kalmak istiyordum.

“Tamam,” diye fısıldadım. Çünkü teni hâlâ tenimde, gözleri gözlerimdeydi; ömrümü niye bu adamla geçirmeye adadığımı her ne kadar anlayamasam da, paylaştığımız yatağın çok fazla aksiyona şahit olduğunun farkındaydım çünkü bu... çok fazlaydı. Titreşimini bedenimde hissedebiliyordum, sismik bir gelgit dalgasının yankısı gibi. Dışarıda gökyüzü kararı.

Elimi tutup yatağa yöneldi ve ben de takip ettim. Şarap yüzünden kendimi mahmur hissetmeye başlamıştım. Uzanmak istiyordum.

Yatağın ucuna iliştim.

“Beş yıl,” diye mırıldandım.

Aaron öylece bana baktı. Oturup yastıklara yaslandı. “Hey,” dedi. “Buraya gelir misin?”

Ama bu gerçek bir soru değildi, sanki sadece tek bir retorik cevabı var gibiydi.

Kollarını açtı ve yatağa sokuldum. Uzuvlarımdaki çekişi hissedebiliyordum, sanki ben öne, ona doğru çekilen bir kuklaymışım gibi.

Tanrı yardımcım olsun, bana sarılmasına izin verdim. Beni kendine çekti ve ılık nefesini yanağımda hissettim.

Yüzü çok yakınımdaydı duruyordu. İşte başlıyorduk, beni öpecekti. Ona izin verecek miydim? Bu durumu, David’i ve Aaron’ın kaslı kollarını düşündüm. Fakat daha artılarla eksileri tartıp da bir sonuca varamadan dudakları benimkilerle buluştu.

Yavaşça dokundu ve onları nazikçe orada tuttu – sanki biliyor, sanki alışmama fırsat veriyormuş gibi. Sonra da diliyle yavaşça dudaklarımı araladı.

Aman Tanrım.

Eriyordum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Ne David’le ne daha önce ciddi bir beraberliğim olan Ben’le, hatta yurtdışında okumaya gittiğimde bir kaçamak yaşadığım Anthony’yle bile. Bu bambaşka bir şeydi. Sanki beynimin içindeymiş gibi öpüp dokunuyordu. Gelecekte olduğum düşünülürse belki de içindeydi.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu ve karşılık olarak onu daha da yakınımaya çalıştım.

Ellerini kapüşonlunun altına soktu ve üzerimden çıkarıverdi, ben daha farkına bile varamadan soğuk hava çıplak tenime çarptı. Sutyen takmıyor muydum? Sutyen takmıyordum. Eğilip meme uçlarımdan birini ağzına aldı.

Bu delilikti. Ben deliydim. Aklımı kaybetmişim.

Harika hissettiriyordu.

Kıyafetlerin kalanı da çıktı. Bir yerlerden –farklı bir stratosferden– bir araba kornası duydum, bir tren gümbürtüsü geldi ve şehir yaşamaya devam etti.

Beni daha sert öptü. Hemencecik yatay pozisyona geldik. Her şey inanılmaz hissettiriyordu. Elleri karnımın kıvrımlarını takip etti, dudakları boynumdaydı. Bu zamana kadar hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştım ama bu sayılırdı, değil mi? En fazla bir saat önce tanışmıştık ve şimdi sevişmek üzereydik.

Bunu Bella’ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Buna bayılacaktı. O... Ama ya hiç geri dönemezsem ne olacaktı? Ya bu adam bir yabancı değil de benim nişanlımsa ve tüm bu çılgınca şeyin ayrıntılarını...

Başparmağını kalçamın kıvrımına bastırды ve tüm zaman ve uzay düşünceleri hafif aralık pencereden uçup gitti.

“Aaron,” dedim.

“Evet.”

Yuvarlanıp üzerime çıktı ve sonra ellerim sırtındaki kasları, kemiklerindeki boşlukları –dügümlü, sert ve huzurlu– bir arazi gibi keşfetti. Hem bir yabancı hem de tamamen başka bir şey olan bu adama yaslandım. Elleri yüzümü avuçladı, boynuma indi ve göğüs kafesimi sardı. Dudakları aceleliydi ve benimkileri arıyorlardı. Parmaklarım omuzlarını kavradı. Önce yavaşça, sonra tamamen, nerede olduğumu unuttum. Farkında olduğum tek şey Aaron'ın kollarıyla beni sıkıca sarışıydı.